

Iktatószám	Budapestre vonatkozó ujságcikkek		Osztályozás
	Szerző F. B.-né		Tárgy 726.5
	Cím Ferenczrendiek temploma.		Hely Ferenczrendiek temploma
	Forrás: Az Ujság.		Idő v. 17/19
	Bp.	1914 1/3	Személy
(Hely)	(Idő)	(Köt. v. füz.)	

— A ferenczrendiek temploma. Lapunk egyik mult heti számában Arcturus a ferenczrendiek templomáról írta, éles hangon kikelt az ellen, hogy fővárosunknak ezt a szép és értékes műemlékét le akarják bontani. A cikkely széles körben visszhangra talált és a számos beérkezett levél közül az alábbiakban közöljük egy pesti uriaszony felszólalását, mely ékesen bizonyítja, hogy a pestiek mennyire ragaszkodnak épp ehhez a templomhoz. Ime a levél:

Néhány nap előtt *Az Ujság*-ot olvasva, egyik közleménye nagyon elszomorított. A ferenczrendiek templomát le fogják bontani! Fővárosunk egyik legszebb, legtökéletesebb műalkotása, a barok-kor legbájosabb emléke nemsokára romba dől. Pedig ez az épület annál is értékesebb, mert keletkezése óta (1690-ben kezdték építeni, 1715-ben készült el) ugyszólván semmi sem változott rajta. Eleinte magamba zártam elkeseredettséget, bizván abban, hogy más is olvasta a hirt és talán akad nálam illetékesebb ember, a ki idejében fel fog szólalni ez ellen. De úgy látszik, csalódtam. Tudom, hogy a férfiaknak van ennél sokkal fontosabb és komolyabb gondjuk és nem érnek rá ilyen szentimentális ügyekkel foglalkozni. Csak azon csodálkozom, hogy a pesti asszonyok közt nem akadt más, kinek lelkében feleseng a szép iránt való érzés. Csak nem némult el egészen az a pietás, melyet, azt hiszem, mindenki táplál szülővárosa iránt! Annyi ember — asszony is, férfi is — sétál végig naponta a Kossuth Lajos-utcán; nem hinném, hogy ezek körül egy sem figyelte volna meg e templom különös alakját és főleg nem vette volna észre a zseniális tornyot, mely egészen hátul szinte elrejtve áll ott, mintha az építész maga is megjijedt volna bátor teremtésétől és oda tette a tornyot, a hol csak kevesen

látják. Ezekhez szólok, kiknek ez a templom annyira gyönyörűséget szerzett, mint nekem, s a kiknek talán csak nem volt elég energiájuk, hogy megpróbálkozzanak a pusztulás ellen tiltakozni. Gyermekkoromban a Kigyó-utczában laktam és naponta, midőn a Ferenczrendiek-terére értem, egyre azon gondolkodtam, hogy mi az, a mi ott annyira lekötötte figyelmemet. Önkénytelenül megszerettem ezt a templomot, egymás után tűntek fel nekem szépségei. Pedig még akkor sejtelmem sem volt barokról és egyéb építészeti stílusokról. És most vége lenne ennek a kedves képnek. Lerombolják csak úgy, mint sok más szép régi épületet fővárosunkban. Min tanuljanak hát, min műveljék izlésüket gyermekeink? Ne csodálkozzunk akkor, ha egyre sürűbben utaznak a művészetet kedvelő magyarok más országokba, a hol a legnagyobb áldozattól sem riadnak vissza, hogy egy-egy műemléket megmentsenek. De nem akarom folytatni a példáhozást, hisz az ember más dolgokban sem azért cselekszik jól, hogy másokat utánózzon, hanem azért, mert érzi, hogy mi a rossz. Nem állt módomban megtudni, hogy tulajdonképpen miért kell elpusztulnia ennek a szép templomnak. Azt hallottam, hogy város- vagy utczarendezési szempontok nem kívánják, s hogy megint csak új templom fog oda épülni. Tehát spekulációról sincs szó. Éppen azért merészkedem azokhoz fordulni, kik ezen ügyben intézkednek, hogy megtudjam, mi készíti őket kegyetlen munkájukra. Hiszen építhetnek ott mellette egy szép új rendházat, olyan magasat, a mekkorát csak az új építésügyi szabályzat megenged és ez bizony elég magas. Hadd mutassák meg ott építészaink, hogy mit tudnak, viszont hadd bizonyítsák be a derék szerzetesek, hogy nem veszett ki belőlük nagy alapítójuk, assisi Szent Ferencz magasztos szelleme, ki annyira rajongott a szépért. Félek, hogy szavaim vajmi keveset használnak, de

az a nemes érzésű ember, vagy hatóság, a ki megmenti nekünk a szép templomot, fogadja előre hálás köszönetét mindazoknak, a kik szeretik szülővárosukat, féltik minden egyes régi szépségét és a kiknek oly nagyon fáj a szívük azért a szép, szép templomért.
F. B.-né.